

Sygn. akt II Ka 191/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Patrycji Klimiuk

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2017 r.

sprawy **G. Z.**

oskarżonego z art.226 § 1 kk i art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 9 stycznia 2017 r. sygn. akt II K 176/16

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 600 złotych opłaty za II instancję oraz 20 złotych wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn.. akt II Ka 191/17

UZASADNIENIE

G. Z. oskarżony był o to, że:

I. w dniu 11 listopada 2015 roku w m-ci C. gm. S. woj. (...), podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, znieważył funkcjonariuszy Policji sierż. szt. T. R. i st. sierż. K. R. słowami wulgarnymi i uznanymi powszechnie za obelżywe, **tj. o czyn z art. 226 § 1 kk**

II. w dniu 11 listopada 2015 roku w m-ci C. gm. S. woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (2,2 promila alkoholu etylowego we krwi) prowadził w ruchu lądowym samochód marki B. nr rej. (...), **tj. o czyn z art. 178a § 1 kk**

Wyrokiem z dnia 09 stycznia 2017r. Sąd Rejonowy w Siedlcach orzekł:

I. oskarżonego **G. Z.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt I a/o wyczerpującego dyspozycję art. 226 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych; na podstawie art. 46 § 2 kk za czyn ten orzekł od oskarżonego G. Z. na rzecz pokrzywdzonych T. R. i K. R. nawiązki w kwocie po 500 złotych dla każdego z nich tytułem zadośćuczynienia;

II. oskarżonego **G. Z.** uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt II a/o wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych; na podstawie art. 42 § 2 kk za czyn ten orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat; na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 7.000 złotych; na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 listopada 2015 roku do dnia 9 stycznia 2017 roku;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeczone wobec oskarżonego **G. Z.** jednostkowe kary grzywny połączył i jako łączną wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 listopada 2015 r. godz. 19.40 do dnia 13 listopada 2015 r. godz. 14.30;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 zł tytułem opłaty oraz kwotę 380,64 zł tytułem wydatków postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości i zarzucając:

1) na zasadzie art. 438 pkt. 2 kpk obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 4, 7 i 424 par. 1 pkt. 1 kpk, przez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, z pominięciem istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności oceny dowodów, która pominęła możliwość odmiennej oceny przebiegu zdarzeń a polegającej na:
- odmowie wiary wyjaśnieniom oskarżonego **G. Z.**, które korespondują z zeznaniami świadków **P. K.**, **A. Z.**, **R. Z.**;
- uznaniu, że **S. Ż.** miała możliwość zaobserwowania osoby, która odjeżdża samochodem **B.** stanowiącym własność oskarżonego, w sytuacji kiedy z miejsca w którym **S. Ż.** się znajdowała - obiektywnie nie istniała możliwość a wniosek, że pojazd odjechał został wyprowadzony z odgłosu silnika a nie z rzeczywistej obserwacji;
- w zakresie czynu z pkt I a/o dotyczącego wyczerpania dyspozycji art. 226 kk polegającej na uznaniu, że mamy do czynienia ze znacznym stopniem społecznej szkodliwości, uniemożliwiającej zastosowanie środka probacyjnego jakim jest instytucja warunkowego umorzenia postępowania;

1) na zasadzie art. 438 pkt. 3 kpk stawiam nadto zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegającego na wadliwym ustaleniu, iż działanie oskarżonego **G. Z.** wyczerpało dyspozycje przypisanych mu czynów w sytuacji, kiedy materiał dowodowy zgromadzony w ramach tak postępowania przygotowawczego jak i rozprawy, pozwala na co najmniej rozważenie innego przebiegu zdarzeń.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego **G. Z.** od dokonania czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia oraz zmianę wyroku i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje żaden z zawartych w niej zarzutów.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego

nie odpowiada zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego (art. 7 kpk). Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawiania ustaleniom orzekającego sądu odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (m.in. SA w wyroku z 22.01.1975r. I KR 197/74, OSNKW 1975, z.5, poz. 58).

Analiza akt przedmiotowej sprawy i wniesionej apelacji nie pozwala uznać aby jej autor sprostał powyższym wymogom. Kwestionując dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków: P. K., A. Z., R. Z. obrońca nie przedstawił przekonującej argumentacji, która mogłaby tę ocenę zakwestionować. Tymczasem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które wbrew twierdzeniom skarżącego w zupełności odpowiada wymogom art. 424 kpk, Sąd Rejonowy dokonał bardzo obszernej analizy depozycji wymienionych wyżej osób, jak i pozostałego materiału dowodowego. Wskazał, którym dowodom i z jakich przyczyn dał wiarę, a które z dowodów uznał za niewiarygodne i w obu przypadkach na poparcie swojego stanowiska przywołał przekonującą argumentację mającą oparcie w art. 7 kpk. Stanowisko prezentowane przez obronę stanowi jedynie pozbawioną merytorycznych podstaw polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Nie ma w tym miejscu potrzeby przytaczać wszystkich argumentów, które legły u podstaw oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy, gdyż zawarta jest ona w obszernym (jeśli się zważy na ilość materiału dowodowego) uzasadnieniu liczącym 18 stron. Ocenę tę, jak i będące jej wynikiem ustalenia faktyczne w zupełności podziela Sąd II instancji i nie chcąc jej powielać przywoła w tym miejscu jedynie najistotniejsze kwestie.

I tak bardzo wnikliwej analizie poddał Sąd Rejonowy zeznania P. K. (str. 6-9 uzasadnienia wyroku) które trafnie zostały uznane w zasadniczej części za niewiarygodne, w szczególności co do faktu, że to świadek, a nie oskarżony miał kierować samochodem B. nr rej. (...) bezpośrednio przed zjechaniem do rowu. Zeznania te bowiem były nieudolną próbą zapewnienia oskarżonemu alibi, na co w niewątpliwy sposób wskazują: brak racjonalnego celu podróży, którego nie był w stanie wskazać świadek, nie poinformowanie o zdarzeniu (zjechaniu do rowu) innych osób – chociażby po to, aby udzielić pomocy oskarżonemu, miejsce kierowcy zajmowane przez oskarżonego w chwili przyjazdu funkcjonariuszy, brak w samochodzie oraz w jego pobliżu jakichkolwiek śladów bytności innej osoby poza oskarżonym, wielokrotne kontakty telefoniczne oskarżonego ze świadkiem i to bezpośrednio przed i po przesłuchaniu P. K.. Suma tych okoliczności w pełni uprawniała Sąd meriti do wyciągnięcia wniosku, iż zeznania świadka nie polegały na prawdzie, a składając takiej, a nie innej treści zeznania chciał wzmocnić linię obrony przyjętą przez oskarżonego, będącego jego pracodawcą.

Rację ma autor apelacji twierdząc, że S. Z. w jednej z rozmów telefonicznych dzwoniąc do dyżurnego Komendy Miejskiej Policji w S. wskazała na kolor biały samochodu, którym miał jechać oskarżony. Nie jest to jednak okoliczność, która mogłaby osłabić wartość dowodową stenogramu z tej rozmowy telefonicznej. Z innych bowiem dowodów wynika, iż będący własnością oskarżonego samochód B. ma w istocie kolor srebrny, który zbliżony jest do białego. Dlatego świadek, działając niewątpliwie pod wpływem emocji wywołanych zachowaniem oskarżonego mogła błędnie podać kolor auta. Niewątpliwie jest jednak to, że w rowie z oskarżonym na miejscu kierowcy znajdował się samochód G. Z. o nr rej. (...).

Mija się natomiast z prawdą autor apelacji twierdząc, że będący na miejscu zdarzenia policjanci, o fakcie kierowania przez oskarżonego pojazdem mieli słyszeć w rozmowach „z teściową, żoną i synem oskarżonego – rozmowach, które w opisanych okolicznościach i w opisanej treści nigdy nie miały miejsca”. Ze wskazanych wyżej osób tylko bowiem teściowa i żona oskarżonego mówiły policjantom o wskazywanym fackie – kierowaniu samochodem przez G. Z. i wjechaniu do rowu. Zeznawał o tym T. R., który był jednym z policjantów skierowanych z interwencją. Dlatego mimo, że S. Z. skorzystała z prawa do odmowy składania zeznań, a R. Z. w swoich zeznaniach zaprzeczała, aby małżonek kierował samochodem, to Sąd I instancji opierając się m.in. na przywołanych zeznaniach T. R. zasadnie fakt ten uznał za udowodniony.

Bezpodstawne są także zarzuty, iż S. Z. nie mogła widzieć wyjeżdżającego z posesji auta kierowanego przez oskarżonego na co miałyby wskazywać zeznania A. Z. i R. Z.. Faktem jest, że takiej treści osoby te złożyły zeznania, zostały one jednak zasadnie poddane krytycznej ocenie przez Sąd meriti, któremu uwadze nie uszło, iż osoby te – jako najbliższa rodzina zainteresowane były składaniem zeznań, jak najbardziej korzystnych dla oskarżonego.

Podzielając ustalenia faktyczne w zakresie czynu z pkt II –ego, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania przyjętej przez Sąd Rejonowy kwalifikacji prawnej. G. Z. kierując w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym znajdował się w znacznym stanie nietrzeźwości (2,2 promila alkoholu etylowego we krwi), co pozwala uznać, iż wypełnił znamiona występku z art. 178 a § 1 kk.

Sąd II instancji nie znalazł także podstaw do zakwestionowania ustalonego przez Sąd meriti stopnia społecznej szkodliwości czynu z pkt I-ego (apelacja generalnie nie kwestionuje w tym zakresie sprawstwa oskarżonego). Jeżeli się weźmie pod uwagę takie okoliczności, jak: znaczny stan nietrzeźwości w jakim znajdował się oskarżony w chwili popełnienia czynu z art. 226 § 1 kk, ilość, rodzaj słów wulgarnych użytych wobec funkcjonariuszy policji, naganny sposób zachowania oskarżonego, który awanturował się i nie wykonywał poleceń policjantów – odmówił poddania się badaniu alkosensorem, uderzał w drzwi i szyby radiowozu, to nie sposób uznać, iż popełniony przez G. Z. czyn charakteryzuje się nieznacznym stopniem społecznej szkodliwości, co umożliwiłoby zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł, jak w wyroku.